

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1

לפני כבוד השופטת רות רונן

המבקשים:

1. אוהד דיין

ע"י ב"כ עוה"ד גזית ובקל

2. אהוד שיף

ע"י ב"כ עו"ד מוסקוביץ

החלטה

2

3 לבית המשפט הוגשו שתי בקשות לאישור תביעה נגזרת בשמה של חברת איי.די.בי חברה
4 לאחזקות בע"מ (להלן: "החברה") בקשר עם חלוקת דיבידנדים שחילקה החברה. בבקשות
5 נטען כי החלוקה נעשתה חרף אי עמידתה של החברה במבחן "יכולת הפירעון". הבקשה בתנ"ג
6 12-09-45914 הוגשה ביום 23.9.2012 על ידי ה"ה אוהד דיין ואהוד שיף (שיכוננו להלן: "דיין"
7 ו"שיף" בהתאמה, או יחד "התובעים המקוריים") נגד בעלי השליטה בחברה (ותכונה להלן:
8 "תביעת בעלי השליטה" או "התביעה הראשונה"), והבקשה בתנ"ג 13-07-57201 הוגשה ביום
9 31.7.2013 על ידי מר שיף נגד הדירקטורים בחברה (ותכונה להלן: "התביעה נגד נושאי
10 המשרה" או "התביעה השנייה").

11

12 בהחלטה מיום 31.10.2013 אושר הסכם הפשרה בתביעת בעלי השליטה בין המבקשים לבין
13 חלק מהמשיבים (הסכם הפשרה יכונה להלן: "הסכם מנור ולבנת") שלפיו ישלמו משיבים
14 אלה לחברה סכום של 55 מיליון ₪.

15

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 בהמשך נכנסה החברה להליכי פירוק ובמסגרתם מונו לה נאמנים לביצוע הסדר נושים – ה"ה
2 אולמן וגבאי. הנאמנים פנו לבית המשפט והבהירו כי לאור מינוים, אין עוד צורך להכריע
3 בבקשות האישור לתביעה נגזרת, וניתן לברר את התביעות לגופן בשמה של החברה. בהחלטה
4 מיום 14.7.2014 התקבלה בקשת הנאמנים, ונקבע כי התביעות יתבררו כתביעות של החברה,
5 ואין צורך בבירור ההליך המקדמי של אישור תביעה נגזרת. כתב תביעה מאוחד על סך 650
6 מיליון ₪ הוגש בנובמבר 2014 נגד 14 משיבים – הן בעלי השליטה והן נושאי המשרה לשעבר
7 בחברה בקשר עם חלוקות הדיבידנד האסורות.

8
9 ביום 25.1.2018 הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הם הגיעו להסכמה המסיימת את ההליך,
10 מכוחה ישלמו הנתבעים וחברות הביטוח לחברה מכוח התביעות סך כולל של 175 מיליון ₪.
11 ביום 11.3.2018 קיבל בית המשפט של חדלות פירעון (כבי' הנשיא אורנשטיין) את בקשת
12 הנאמנים למתן הוראות, ואישר לנאמנים ולבאי כוחם להתקשר בהסכם הפשרה ולחתום על
13 הסכם הגישור.

14
15 ביום 20.3.2018 אושר הסכם הגישור במסגרת ההליך דנן. לבקשת הצדדים ניתן להם פרק זמן
16 של 30 יום על מנת להגיע להבנות בנוגע לגמול שיינתן לתובעים המקורים (ה"ה שיף ודיין),
17 שלא היו חלק מההליך דנן לאחר שהדיון הוסב לתביעה אזרחית בשמה של החברה חלף הדיון
18 בבקשה לאישור תביעה נגזרת.

19
20 ביום 26.4.2018 הוגשה בקשה בה צוין כי הצדדים הגיעו להסכמה בדבר הסכום הכולל של
21 הגמול לתובעים המקוריים שיעמוד על 1.7 מיליון ₪ בתוספת מע"מ. ביום 13.5.2018 הודיעו
22 ה"ה דיין ושיף כי הם הגיעו להסדר דיוני לגבי אופן הטיעון ביחס לחלוקת הגמול ביניהם.
23 הצדדים סיכמו טענותיהם בהתאם להסדר זה, והחלטה זו נוגעת לשאלה שהצדדים ביקשו
24 להכריע בה – חלוקת הגמול בין שני התובעים המקוריים.

25

26

טענות שיף

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 שיף טען כי יש לבצע את החלוקה בינו לבין דיין בהתאם לחלקם בכל אחת מהתביעות:
2 התביעה נגד בעלי השליטה הייתה משותפת, ובהסכם שנחתם ביניהם נקבע כי חלקו של דיין
3 בגמול יהיה 40% בעוד שחלקו של שיף יהיה 60%. התביעה נגד נושאי המשרה הוגשה במלואה
4 על ידי שיף בלבד, ולכן דיין אינו זכאי לגמול שייפסק ביחס לתביעה זו.

5
6 אשר לתביעה נגד נושאי המשרה, שיף טען כי דיין לא היה מעורב בה כלל, ושיף הוא שנטל על
7 עצמו את הסיכונים הרבים הכרוכים בניהול הליך מסוג זה. זאת נוכח סיכויי התביעה
8 הנמוכים יחסית באותה עת והחשש מפסיקת הוצאות נגדו. שיף הוסיף כי הוא היה חשוף
9 לחקירה נגדית מטעם מספר משיבים המיוצגים על ידי עורכי דין בכירים, בניגוד לדיין שבחר
10 לצפות בהליך מהצד ללא כל סיכון שהוא. זאת ועוד, שיף שילם לב"כ הנאמנים סך של 64,900
11 ש"ח בגין חוות הדעת שניתנה על ידי פרופ' זליכה במסגרת תביעת הדירקטורים, ודיין לא השתתף
12 בתשלום.

13
14 לשיטת שיף, מי שנטל על עצמו את הסיכון ואת החשיפה להוצאות הכרוכים בהליך, ראוי
15 שיתוגמל כראוי כאשר מתברר לבסוף שההליך בו נקט היה מוצדק. מנגד, מי שלא נטל על עצמו
16 כל סיכון, אינו זכאי לכל תמורה. הדברים הללו יפים מכוח קל וחומר כאשר עסקינן בתביעה
17 נגזרת שבה היקף הוצאות הצדדים הוא גבוה במיוחד, ומכאן גם הסיכון אליו חשוף התובע.
18 מסקנה זו נובעת גם מלשון ס' 201 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: "החוק") שלפיו
19 הגמול יינתן לתובע שטרם בהגשת התביעה. מכאן שבהיעדר טרחה אין הצדקה לקבלת גמול.
20 עוד מוסיף שיף כי על התובע הנגזר לפעול בתום לב. שיף מפנה למכתב ב"כ הנאמנים מיום
21 11.2.2018 (ס' 7) ממנו עולה כי דיין דרש - בניגוד לדין - כי חלקו בגמול (מכוח הסכם מנור
22 ולבנת) ישולם לו "נטו", שאלמלא כן הוא יסרב לפשרה בתביעת בעלי השליטה. בכך סיכן דיין
23 את ההסדר כולו ואת טובת החברה.

24
25 לטענת ב"כ הנאמנים, העדיף דיין את ענייניו שלו על ענייני הקבוצה, פעל בניגוד עניינים מובהק
26 ואף הציב דרישה סחטנית ובלתי מתקבלת על הדעת (ס' 10-5 למכתב ב"כ הנאמנים). שיף טען
27 כי התנהלות זו היא שהובילה את עורכי הדין שייצגו אותו ואת דיין באותה עת (וייצגו בהמשך

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 את הנאמנים), להחליט לא לייצג עוד את דיין, וכי התביעה נגד נושאי המשרה תוגש על ידי
2 שיף מבלי כל מעורבות מצדו של דיין.
3
4 לכן, כך טען שיף, לא זו בלבד שדיין לא היה מעורב כלל בתביעה השנייה, אלא שגם בתביעה
5 הראשונה, בה היה מעורב, הוא פעל בחוסר תום לב ובניגוד עניינים. מעבר לכך, דיין אף לא
6 שילם בזמן אמת את הוצאות ההליך. בכך הוא ניסה לחמוק מהסיכונים החלקיים שהוא היה
7 חשוף אליהם במסגרת התביעה הראשונה, שכן בהסכם בינו לבין שיף נקבע כי דיין לא יישא
8 בהוצאות מעל ל-50,000 ₪. הוצאות אלה קוזזו רק בסוף ההליך מחלקו של דיין בגמול
9 שהתקבל על ידי התובעים.
10
11 בנוסף, שיף טען כי הוא זה ששכנע את הנאמנים להעמיד את הגמול על סך 1.7 מיליון ₪, גמול
12 המהווה שכר ראוי והולם על המאמצים הרבים שהוא השקיע בניהול התביעה, היוזמה
13 והסיכונים שהוא היה חשוף אליהם וההוצאות שנגרמו לו.
14
15 שיף כפר בטענתו של דיין לפיה התביעה נגד נושאי המשרה היא "תוצר" של תביעת בעלי
16 השליטה, וכי לכן זכאי דיין לגמול גם בקשר עם תביעה זו. זאת ממספר טעמים.
17
18 ראשית, ס' 201 לחוק קובע באופן פוזיטיבי כי התובע (שיף) הוא היחיד שזכאי לגמול.
19
20 שנית, מאחר שמדובר בהליכים שונים מהותית, שהצדדים להם הם שונים, לא ניתן לכרוך
21 ביניהם בכל הקשור לגמול.
22
23 שלישית, עיון בהודעות "שמירת הזכויות" של דיין מעיד כי הודעותיו בזמן אמת היו כלליות
24 ובלתי מפורטות. הודעות אלה נועדו להותיר לו "מרווח תמרון" להעלאת טענות בעתיד. דיין
25 אף לא טרח לציין שהוא מקבל על עצמו אילו מהסיכונים הכרוכים בניהול התביעה נגד נושאי
26 המשרה. העובדה שדיין ביקש להגביל את הוצאותיו בתביעת בעלי השליטה לסך של 50,000
27 ₪ בעוד שלא בחר לנהוג כך בתביעת הדירקטורים, מעידה אף היא על כך כי דיין היה מודע

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 באופן מלא לסיכונים שהוא נחשף אליהם במסגרת התביעה הראשונה, ובה בעת – לסיכונים
2 שהוא לא נחשף אליהם ביחס לתביעה השנייה.

3
4 רביעית, גם ב"כ הנאמנים ביקשו שלא לערב את דיין בתביעת הדירקטורים. גם מכך ניתן
5 להסיק כי שני ההליכים הללו לא היו כרוכים זה בזה.

6
7 שיף ציין כי הסכום הכולל ששולם במסגרת שתי התביעות עומד על 175 מיליון ₪. מתוך סכום
8 זה, שולם סך של כ-171.5 מיליון ₪ על ידי נושאי המשרה בחברה (כ-98%) והיתרה בסך 3.5
9 מיליון ₪ (כ-2%) שולמה על ידי מי שאינו נושא משרה בה.

10
11 בהתבסס על האמור לעיל טען שיף כי חלוקת הגמול בינו לבין דיין צריכה להתבצע תוך הבחנה
12 בין שני תשלומים: הראשון הוא החלק היחסי (98%) בגמול המומלץ (1,700,000 ₪) הנוקף
13 לתביעתה נגד נושאי המשרה בסך 1,666,000 ₪. חלק זה ישולם במלואו לשיף שכן דיין לא
14 היה מעורב כלל בתביעה זו. השני הוא החלק היחסי (2%) בגמול המומלץ (1,700,000) הנוקף
15 לתביעת בעלי השליטה בסך 34,000 ₪. לדיין מגיע 40% מסכום זה, קרי 13,600 ₪ בעוד שלשיף
16 מגיע 60% מסכום זה, קרי 20,400 ₪. לכן, חלקו של שיף בגמול הוא 1,686,400 ₪, בעוד חלקו
17 של דיין הוא 13,600 ₪.

טענות דיין

18
19
20 דיין טען כי הפרדה אותה מנסה שיף ליצור בין תביעת בעלי השליטה לבין התביעה נגד נושאי
21 המשרה היא מלאכותית. משום כך לגישתו אין הצדקה להבחין בין הגמול המגיע לו לבין הגמול
22 המגיע לשיף, ויש לחלקו באופן שווה.

23
24 דיין הסביר כי מי שהיו באי כוחו כמבקש, ניסו לשכנע אותו לעמוד בחזית התביעה מול מי
25 שהיה באותה תקופה אחד הגורמים המשפיעים במשק הישראלי. זאת נוכח סירובם של רבים
26 לעמוד בראש ההליך. בהסכמתו לשמש כמבקש בתביעה הראשונה, חשף דיין את עצמו
27 לסיכונים רבים הכרוכים בהתמודדות משפטית שכזו, ואף נטל חלק משמעותי בניהולו. הסכם

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנזן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

- 1 מנור ולבנת, שהושג בין השאר תודות למאמצי דיין, היווה פריצת דרך, הן מבחינה משפטית
2 והן מ"בחינה מנטלית", לקראת הגשת התביעה השנייה. עוד מוסיף דיין כי גם ב"כ הנאמנים
3 הכיר בתרומתו של דיין להצלחה בתביעה הראשונה, והדגיש כי נדרשת עבודה משותפת נוספת
4 על מנת להגדיל את הפיצוי שניתן.
5
6 דיין טען כי בהחלטתו מיום 31.10.2013, הכיר גם בית המשפט בכך שהסכם מנור ולבנת הוא
7 תוצר של עבודה משפטית מורכבת אשר העלתה שאלות סבוכות שטרם נידונו בפסיקה, וכי
8 בקשר לכך יש להעניק גמול ראוי למבקשים באופן שיעודד הגשת תביעות דומות בעתיד. עוד
9 הוסיף דיין כי בית המשפט הדגיש כי הסכום שנפסק במסגרת הסכם מנור ולבנת, משקף סכום
10 שהוא "נכון להיום", מה שמעיד על הפוטנציאל הגדול הטמון בתביעה נוספת.
11
12 דיין הוסיף וטען כי בין אם התביעה נגד נושאי המשרה הוגשה בעקבות הסדר הפשרה ובין אם
13 היא הוגשה משהתברר כי נושאי המשרה לא נתבעו מלכתחילה בטעות, אין חולק כי השאלה
14 המרכזית בתביעה זו היא זהה לחלוטין לזו שבתביעת בעלי השליטה. שאלה זו נוגעת
15 לאחריותם של נושאי המשרה ושל בעלי השליטה כשולחיהם לחלוקות הדיבידנדים האסורות.
16 מסקנה זו עולה גם מהסיכומים שהוגשו בתביעת בעלי השליטה בטרם אימוצה על ידי
17 הנאמנים. מסיכומים אלה עולה כי השאלות המרכזיות שהיה מקום לבחון אותן במסגרת
18 תביעה זו היו שיקול דעתו של הדירקטוריון והאופן שבו הוא בחן את עמידת החברה במבחן
19 יכולת הפירעון בטרם חלוקת הדיבידנד. מכאן שעל אף שתביעת בעלי השליטה לא הופנתה
20 באופן ישיר כלפי הדירקטורים, מבחינה מהותית היא נגעה גם לאחריותם.
21
22 בעניין זה, ביקש דיין להפנות להחלטת בית המשפט מיום 30.3.2014. בהחלטה זו נדחתה אמנם
23 הבקשה לעכב את הדיון בתביעת בעלי השליטה בטענה שהיא עוסקת בשאלה משפטית
24 ועובדתית זהה לתביעה נגד נושאי המשרה, כך שההכרעה בשתי התביעות תינתן במקביל.
25 אולם בהחלטה נקבע כי השאלה המרכזית הדרושה הכרעה בשתי התביעות היא זהה.
26

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 דיין טען כי הוא "נגרע" מהתביעה נגד נושאי המשרה רק בשל מחלוקות כספיות בינו לבין ב"כ
2 המייצגים בנוגע לאופן קביעת חלקו בגמול. זאת חרף העובדה כי התביעה נגד נושאי המשרה
3 התבססה על תביעת בעלי השליטה, והיא אף גובתה בחוות דעתו של פרופ' זליכה – שתמכה
4 בתביעת בעלי השליטה ושדיין נשא במימונה. העובדה שדיין לא היה אחד המבקשים בתביעה
5 נגד נושאי המשרה, לא הפחיתה מהסיכון הרב שהוא נחשף אליו במסגרת התביעה הראשונה.
6 עוד הוסיף דיין כי בטרם החלה התביעה השנייה להתברר, הודיעו הנאמנים כי החברה מקבלת
7 על עצמה את האחריות למיצוי זכויותיה, באופן המייתר את הצורך בהליך אישורן של
8 התביעות כתביעות נגזרות. משכך, החברה היא שקבלה על עצמה את הסיכונים הכרוכים
9 בניהול התביעה נגד נושאי המשרה, סיכונים שנחסכו משיף. מכאן שהסיכונים ששני התובעים
10 היו חשופים אליהם הם רק הסיכונים הכרוכים בתביעה הראשונה.

11

12 בנוסף הפנה דיין לתגובה מיום 6.7.2014 שהוגשה על ידי מי שהיו באותה עת באי כוחם של
13 שיף ודיין לבקשת הנאמנים לדלג על שלב בקשות האישור ולדון בתביעות לגופן ובמאוחד.
14 מתגובה זו עולה כי התביעה הראשונה הייתה כרוכה במאמצים רבים (הליך בקשת האישור
15 נוהל למעשה עד תומו והוגשו בו סיכומים), התביעה הצמיחה נכסים לנושי החברה ויש
16 להמשיך בעבודה על מנת למצות את מלוא הזכויות. מכאן כי התביעה הראשונה היא זו
17 שהושקעו בה מירב התשומות, והיא זו שהצמיחה את הזכות שהתביעה השנייה "נהנתה"
18 ממנה.

19

20 בהתייחס להתנהלותו של שיף, טען דיין כי יש לתת משקל לעובדה כי הוא הסכים לשמש תובע
21 נגזר בתביעה השנייה, תוך שימוש בחוות דעת אשר לגביה הוא ידע שדיין היה מעורב במימונה,
22 וזאת – מבלי ליידע אותו. אסור שהתנהלות כזו תזכה לתגמול נוכח עקרון תום הלב ונוכח
23 העובדה שזו אילצה את דיין לשכור עורך דין.

24

25 עוד הדגיש דיין כי לו היו שתי התביעות מתבררות והיה ניתן בהן פסק דין, היה בית המשפט
26 נדרש לשאלת חלוקת הסכום הפסוק בין הנתבעים. במקרה כזה לא יתכן כי הדירקטורים היו

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנזן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 חבים בתשלום בסכום כה מהותי לעומת בעלי השליטה, שכן האחרונים הם אלה שנהנו בפועל
2 מחלוקת הדיבידנדים האסורה.

התגובות ההדדיות של הצדדים

תגובת שיף

5
6 שיף התייחס בתגובתו לטענותיו של דיין. הוא טען כי אין ממש בטענת דיין לפיה התביעה נגד
7 נושאי המשרה היתה נעדרת סיכונים. ראשית, אין ממש בטענה לפיה לא היה סיכון בתביעה
8 זו לאחר חתימת הסכם מנור ולבנת. מדובר בתביעות שונות נגד נתבעים שונים שחלות עליהם
9 חובות שונות והיקף האחריות שלהם שונה, מה עוד שהסכמה של בעל דין להתפשר אינה
10 מעידה על העדר סיכונים ביחס לתביעה נגד נתבעים אחרים.

11
12 גם העובדה שב"כ הנאמנים האמין כי התביעה נגד נושאי המשרה היא "נעדרת סיכונים" אינה
13 ערובה להצלחת התביעה. בהתייחס לעובדה שהנאמנים נטלו על עצמם את המושכות באופן
14 שאיין את הסיכון בתביעה, טען שיף כי מדובר ב"חוכמת הבדיעבד", שכן מידת הסיכון נקבעת
15 במועד הגשת הבקשה ולא לאחר שחלו בה התפתחויות המשנות את מידת הסיכון.

16
17 שיף התייחס גם לטענת דיין לפיה הסעד שנפסק בתביעה נגד נושאי המשרה מכיל את כל הנזק
18 שנגרם גם על ידי בעל השליטה. הוא טען כי אין ממש בטענה. גם אם הנזק הוא זה שזכר
19 בתביעת בעלי השליטה, הרי בפועל מי שפיצה על הנזק הם נושאי המשרה. ללא קיומה של
20 התביעה נגד נושאי המשרה, לא היו נושאי המשרה "מתנדבים" לשלם את הסכומים ששולמו
21 על ידיהם.

22
23 שיף הדגיש גם את נושא העדר תום לבו של דיין, וטען בהקשר זה כי בקשתו של דיין ביחס
24 לאופן חישוב הגמול שלו במסגרת הסכם מנור ולבנת היתה חסרת תום לב. דיין לא הסתפק
25 בהעלאת דרישה מופרכת, אלא שהעמיד בסכנה את הסכם הפרשה, תוך שהוא מעמיד את
26 טובתו האישית לפני טובת החברה אותה הוא ביקש לייצג. עוד צוין כי אין ממש בטענת דיין
27 לפיה הוא מימן את חוות הדעת בתביעה נגד נושאי המשרה. דיין שילם בכפייה ובקיצוץ את

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 חלקו בהכנת הדעת במסגרת תביעת בעלי השליטה, בעוד ששיף עמד בהתחייבויותיו ושילם
2 את חלקו. שיף אף נדרש לשלם סכום נוסף לצורך התביעה נגד נושאי המשרה בסך 55,000 ₪
3 + מע"מ, כאשר דיין ישב בחיבוק ידיים והודיע על שמירת זכויות שמעולם לא היו לו.
4

תגובת דיין

5
6 דיין חזר וטען כי לאחר המחלוקת שהיתה בינו לבין עורכי דינו במסגרת הסכם מנור ולבנת,
7 החליטו עורכי הדין שלא לשלבו בתביעה נגד נושאי המשרה. אולם זכותו נשמרה לטעון כי
8 גריעתו מההליך אינה צריכה לפגוע בזכותו לפסיקת גמול. דיין טוען כי על בית המשפט לקבוע
9 האם ב"רמה המהותית", להבדיל מהרמה הפרוצדורלית, נכון להתייחס לשתי התביעות
10 כמקשה אחת.
11

12 דיין טוען כי אין זה ברור מדוע לא נתבעו נושאי המשרה מלכתחילה. על כל פנים, הסכם מנור
13 ולבנת התייחס לנושאי המשרה (וכך גם האופציה שניתנה לקבוצת גנדן להצטרף להסדר זה).
14 דיין טען כי התביעה הראשונה והסדר הפשרה במסגרתה היו "פורצי הדרך". לכן אומצה
15 התביעה השנייה על ידי הנאמנים, והיא הסתיימה בהסדר כמעט ללא תוספת ראייתית. מעבר
16 לכך, בהגדרה – נושאי משרה המאשרים חלוקה אסורה פועלים בהקשר זה לטובת בעלי
17 המניות ולכן מבחינה מהותית אין להבחין בין התביעות.
18

19 דיין הוסיף וציין לגבי טענת שיף ביחס לגורמים שנשאו בסכום הפשרה כי "קשה להניח, לשון
20 המעטה שבהמעטה, כי יש ממש בטענה כי 'רק' נושאי המשרה שילמו עבור רשלנותם; כי
21 הנאמנים 'ויתרו' לקבוצת גנדן ופטרו אותה בלא כלום; כי מנור – לבנת שילמו, אולם יתר
22 בעלי המניות קיבלו 'פטור' ואין צורך להאריך" (ס' 2 לתגובה).
23

24 עוד טען דיין כי חלק מטענותיו של שיף מבוססות על מידע שאינו ידוע לשיף באופן אישי – כך
25 לגבי הטענה כי סכום של כ-3.5 מיליון ₪ בלבד שולם על ידי מי שאינו נושא משרה בחברה;
26 וכך גם לגבי הטענה כי דיין לא פעל לטובת ה"קבוצה" בתביעה הראשונה.
27

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1 דיין הבהיר כי לאחר הגשת הבקשה לאישור הפשרה בהסכם מנור ולבנת, נודע לו כי הוא הוא
2 ימוסה על הגמול בשיעור של כ-50%. הסיכום בינו לבין עורכי הדין לא כלל התייחסות לענין
3 המס. הוא היה סבור כי אם תשלום המס לא יחול על הנתבעים, הפיצוי שיגיע לידיו בסופו של
4 דבר לא יסקף את הגמול הראוי. העובדה שדיין היה סבור כי אין "לגלגל" אליו את המס, אינה
5 הופכת אותו לחסר תום לב. העובדה כי הוא "סולק" מהתביעה השנייה רק לאור עמדתו
6 הלגיטימית – טוב היה אלמלא קרתה. בסופו של דבר לאור הערות בית המשפט, סכום הפשרה
7 בהסכם מנור ולבנת הוגדל בכ-40% ולאחר מכן שיקף הגמול שדיין קבל את הסיכון שהוא נטל
8 על עצמו בצורה הולמת.

9

10 דיין ציין כי שיף הוא זה שפעל בחוסר תום לב כאשר הגיש את התביעה השנייה מאחורי גבו,
11 תוך שהוא מסתיר מדיין את הגשתה ותוך שהוא מודע לכך שנעשה שימוש בחוות הדעת של
12 פרופ' זילכה ללא ידיעת דיין. אין גם ממש בטענת שיף לפיה דיין "ישב על הגדר" והמתין לראות
13 כיצד תסתיים התביעה השנייה. זאת משום שדיין פנה לעורכי הדין בדרישה כי יצרפו אותו
14 לתביעה השנייה, והצדדים הגיעו בסופו של דבר להסכמה לפיה הוא יטען את טענותיו ביחס
15 לגמול לו הוא זכאי המשקף גם את התביעה השנייה.

16

17

דין

18 לאחר עיון בטענות הצדדים, אני סבורה כי יש לחלק את הגמול באופן שדיין יקבל 20%
19 מהגמול ושיף יקבל 80% ממנו.

20

21 הטעם העיקרי לחלוקה האמורה הוא משום שבסופו של דבר וכעולה מהמסמכים שהוצגו
22 בפניי, הסכום העיקרי ששולם במסגרת הסכם הפשרה, שולם על ידי מי שהיו הנתבעים
23 בתביעה נגד נושאי המשרה. דיין לא היה בשום שלב המבקש או התובע בתביעה זו, ולכן הוא
24 אינו זכאי לגמול בגינה. טענתו לפיה קשה להניח שרק נושאי המשרה שילמו בקשר עם
25 רשלנותם, או כי הנאמנים ויתרו לקבוצת גנדן על אחריותה – היא טענה שנטענה בעלמא,
26 באופן ספקולטיבי וללא שהיא נתמכה בכל ראיה שהיא. לכן, הבסיס להחלטה דן הוא כי מי
27 שנשא בסכום הפשרה הם נושאי המשרה באמצעות חברות הביטוח שלהם.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1
2 אכן, אין מחלוקת כי התביעה השנייה הוגשה לאחר שהוגשה התביעה הראשונה ולאחר הסכם
3 מנור ולבנת. אולם, אין פירוש הדבר כי התביעה השנייה היתה נעדרת סיכון. בהקשר זה
4 מקובלות עלי טענותיו של שיף, לפיהן הסכם פשרה עם נתבעים בתביעה אחת, אין פירושו
5 בהכרח כי התביעה השנייה היתה מתקבלת. יתרה מזאת, התביעה נגד נושאי המשרה, הגם
6 שהיא מתייחסת לאותה פרשייה ולאותם דיווידנדים, היא תביעה בעילות שונות, כאשר
7 הבסיס הנטען לאחריותם של נושאי המשרה הוא שונה. גם מבחינה זו לא ניתן לקבוע כי תביעה
8 זו היתה תביעה נטולת סיכון.
9
10 אכן, הנאמנים החליטו בסופו של דבר לאמץ את התביעה השנייה, באופן שביטל את הסיכון
11 לו היה חשוף שיף. אולם שיף לא היה מודע לכך במועד בו הוא הגיש את התביעה השנייה.
12 במועד זה היה שיף חשוף לסיכון כי התביעה השנייה תידחה, וכי אם זה יהיה המצב – יחולו
13 מלוא העלויות של הדיון בתביעה זו עליו לבדו.
14
15 אינני רואה צורך להידרש בפירוט לשאלה האם דיין לא היה חלק מהתביעה השנייה משום
16 שהוא "ישב על הגדר" כטענת שיף; או משום שעורכי הדין שלו מנעו ממנו מלקחת חלק
17 בתביעה זו לאור חילוקי הדעות בינו לבינם ביחס להסכם מנור ולבנת. כך או כך, אין חולק כי
18 דיין לא היה התובע הנגזר בתביעה נגד נושאי המשרה, ולכן הוא לא נשא בסיכון הנובע מתביעה
19 זו. ענין זה צריך לבוא לידי ביטוי בקביעה אודות חלוקת הגמול בין שני התובעים המקוריים.
20
21 יחד עם זאת, יש לקחת בחשבון את העובדה כי התביעה נגד נושאי המשרה שהוגשה לאחר
22 תביעת בעלי השליטה, הסתמכה על ההשקעה שבוצעה לקראת הגשתה של תביעת בעלי
23 השליטה – תביעה שדיין היה אחד התובעים הנגזרים בה, ושהוא נשא בסיכון מסוים הנוגע
24 אליה יחד עם שיף. בכלל זה נעשה גם שימוש בחוות דעת המומחה של פרופ' זליכה שהוכנה
25 מלכתחילה עבור התביעה הראשונה. מטעם זה, יש מקום לזקוף לזכותו של דיין חלק גדול
26 יותר מהגמול מכפי החלק היחסי שניתן לייחס לסכום הפיצוי ששולם במסגרת תביעת בעלי
27 השליטה.

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תנ"ג 12-09-45914 בתפקידו כנאמן ואח' נ' גנדן הולדינגס בע"מ ואח'

תנ"ג 13-07-57201 אי די בי חברה לאחזקות בע"מ ואח' נ' דנקנר ואח'

1

2 לאור כל האמור לעיל, יתחלק הגמול בין הצדדים באופן ששיף יקבל 80% ממנו ודיין יקבל
3 20%.

4

5 ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ח, 31 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

6

7 רות רונן, שופטת

8